

[Ministerens for offentlige arbejder.]

des at have et antageligt rejsebehov. Ordningen forudsatte altså en sådan forøgelse af rejsefrekvensen, at den ydede nedsættelse i det mindste kompenseredes.

Efterhånden udvidedes ordningen således, at de studerende kunne rejse til nedsat betaling mellem studiebyen og indtil 3 frit valgte bestemmelsesstationer, og den 1. september 1965 udvidedes den til også at omfatte mange egentlige fagskoler, højskoler og kostskoler, der ligesom universiteterne m. v. frekventeredes af et antageligt antal uddannelsessøgende, som ikke var hjemmehørende i selve studiebyen. Udvidelserne foretoges stort set alle efter ønske fra studieorganisationerne m. v., som mente herved at få øgede muligheder for en bedre udnyttelse af ordningen med deraf følgende øget rejsefrekvens.

I 1966 foretoges en undersøgelse af ordningens rentabilitet, idet der til belysning af de studerendes udnyttelse af ordningen benyttedes de dengang krævede og fra statsbaneeekspeditionsstederne for månederne december 1965-juni 1966 indsendte rekvitioner på studenterbilletter. Undersøgelsen viste, at der i løbet af et år udstedtes ca. 200.000 studenterbilletter med en samlet årlig rabatydelse på ca. 2 mill. kr., og at de ca. 40.000 indehavere af legitimationsbeviser, som gav ret til rejse for nedsat betaling, således foretog kun gennemsnitlig 5 dobbeltrejser på studenterbilletter i årets løb.

I bestræbelserne på at søge ordningen bedre udnyttet af de studerende udvidedes denne den 1. september 1967 yderligere, således at studenterbilletter herefter kunne købes til rejse fra en hvilken som helst station, som lå inden for en afstand af 50 km fra studiebyen, til alle stationer med en mindsterejseafstand af 50 km. Rabatten for studenterbilletter ændredes samtidig således, at der for billetter med gyldighed i indtil 3 dage betales enkeltbilletpris (nedsættelse ca. 28 pct.), og for billetter med gyldighed i 1 måned betales prisen for en 3 dages dobbeltbillet (nedsættelse ca. 12 pct.). Da

disse foranstaltninger tilsyneladende heller ikke havde den tilsigtede virkning, lod ordningen sig således ikke længere kommercielt begrunde, og den måtte søges ophævet. I første omgang hindredes dette af loven om pris- og avancestop, og det fandtes derfor naturligt at ophæve ordningen snarest efter den nævnte lovs ophævelse — altså samtidig med takstforhøjelsen den 1. august d. å.

Egentlig burde ordningen være ophævet totalt med udgangen af juli måned d. å., således at salget af studenterbilletter til nedsat betaling var blevet helt indstillet fra dette tidspunkt, men da adskillige studerende tidligere havde erhvervet sig legitimationsbeviser og derved fået et — oven i købet skriftligt — tilsagn om at kunne rejse til nedsat betaling indtil den på beviset stemplede sidste gyldighedsdag, fandtes det — for ikke at blive beskyldt for ikke at „holde ord“ — forsvarligt at tillade indehavere af legitimationsbeviser, som var udstedt før den 1. august 1969 med gyldighed til en senere dato, at rejse til nedsat betaling efter de hidtidige bestemmelser inden for bevisets normale gyldighedstid, som ikke kunne strække sig ud over den 31. juli 1970.

Ud fra et lighedssynpunkt er det nu pålagt statsbanerne fortsat at udlevere legitimationsbeviser til studerende m. v. efter de hidtidige bestemmelser, men således at legitimationsbevisernes gyldighedstid ikke kan strække sig ud over den 31. juli 1970, idet statsbanerne i henhold til statsbaneloven (lov nr. 221 af 31. maj 1968) § 59, stk. 2, ikke må yde andre nedsættelser i taksterne end sådanne, der er kommercielt begrundede, og derfor ikke vedblivende uden kompensation kan yde nedsættelser af den heromhandlede art.

Jeg vil på den givne anledning kontakte undervisningsministeren om mulighederne for at finde frem til en ordning, hvorefter der også efter den 31. juli næste år mod kompensation for banernes indtægtstab kan ydes studerende nedsættelse i billetpriserne ved rejser fra studiebyen.